

THRILLER

Verboden tranen

Melissa Skaye

 ELLESSY
CRIME

Melissa Skaye

VERBODEN TRANEN

[Uitgeverij De Rode Kamer | Haarlem](#)

Voor Harry, mijn grote, sterke broer.

En voor mijn ouders, Ad en Ria.
Het is niet in woorden uit te drukken hoe
ver mijn bewondering en liefde voor jullie gaat.

Kom als de wind die je voelt en de regen
Volg wat je doet als het licht van de maan
Zoek me in alles dan kom je me tegen
Fluister mijn naam en ik kom eraan

Marco Borsato, *Afscheid nemen bestaat niet*

Proloog

3 augustus 1980

De twee meisjes hadden de jongen niet in de gaten. De kleinste had haar benen om een klimrek geslagen. Ze zwaaide met haar lichaam, haar blonde haar veegde als een verfkwast over de zwartrubberen tegels. De andere, roodharig, bekeek de capriolen van haar vriendin terwijl ze roddelde over een nieuw meisje uit de klas.

De jongen waande zich veilig in zijn cocon van groene bladeren. Hij gaf niets om spinnen en ander ongedierte dat over hem heen kroop. Op zijn buik liggend hield hij zijn blik op de roodharige gericht.

Ze was het. Naar haar had hij gezocht, naar haar had hij zo verlangd.

Hij voelde een steek door zijn hoofd en kromp ineen. Met zijn handen beschermend om zijn hoofd geslagen kwam hij tot op zijn knieën overeind. Een zinderende pijn golfde door zijn lichaam en het werd zwart voor zijn ogen. Hij beet op zijn tong om de ellendige pijn te verplaatsen, en op dat moment stopte de elektrische stroomstoot in zijn hoofd. Zijn blik ging koortsachtig naar het meisje. Hij werd door een warme windvlaag beroerd alsof iemand een föhn in zijn richting hield. De jongen zweette en zag sterren voor zijn ogen uiteenspatten.

Op zijn knieën kroop hij een stukje naar voren om haar nog beter te kunnen zien. De pronte borstjes drukten tegen haar shirt en hij voelde iets in zijn onderbuik dat zowel pijnlijk als aangenaam was. Met een hand op zijn kruis haalde hij diep adem en sloot voor een tel zijn ogen. Totale controle, de hand zakte opzij, hij sperde zijn ogen open. Zonder zijn blik van de roodharige af te halen ging hij in kleermakerszit zitten, zich ervan bewust dat hij nu in het volle zicht zat.

Eindelijk ving hij haar blik.

Ze fronste alsof ze nadacht. ‘Volgens mij heb ik jou al vaker gezien.’

‘Natuurlijk heb je dat.’ De jongen zoog haar op in zijn blik. Ze moest de klik wel voelen, het moest grijpbaar in de lucht hangen op dit moment.

De blonde slaakte een verachtelijke zucht. ‘We gaan wel ergens heen waar hij ons niet kan begluren.’

‘De speeltuin is openbaar,’ zei hij.

De roodharige leek het amusant te vinden. Ze kwam dichterbij en ging op haar hurken zitten. ‘Hoe heet je?’

Hij gaf geen antwoord. In plaats daarvan vroeg hij: ‘Hoe oud ben je?’

‘Waarom wil je dat weten?’

‘Omdat het een viezerik is,’ zei het blondje.

Hij reageerde niet. Zijn blik was constant op de roodharige gericht, die het steeds leuker leek te vinden om haar vriendin een beetje te plagen.

‘Hoe oud ben jij?’ vroeg ze. ‘Ik ben twaalf, bijna dertien.’

Hij grijnsde naar haar.

Ze rolde met haar ogen. ‘Ik heb het jou ook verteld.’

‘Bijna vijftien,’ zei hij.

‘Ben je gevallen?’ vroeg ze ineens. ‘Je oog is blauw.’ Vervolgens keek ze naar zijn armen. ‘Je zit onder de blauwe plekken.’

Hij glimlachte naar haar. ‘Wil je er kusjes op geven?’

‘Ik ga hoor, kom je mee?’ De blonde zette twee stappen om haar woorden kracht bij te zetten.

‘Voel je het?’ vroeg hij en legde zijn hand op zijn buik. ‘Hier, diep vanbinnen?’

‘Wat voelen?’

‘Dat we hetzelfde zijn.’

Ze zoog op haar onderlip en keek achterom.

Langs het speeltuintje liep een vrouw van middelbare leeftijd met een hondje. Ze liet haar blik op het blonde meisje rusten, vervolgens keek ze naar het stel bij de bosjes. Het keffertje besloot een drol neer te leggen. De jongen negeerde de strontlucht die vrij kwam en keek naar een roze tasje dat aan het klimrek hing.

‘Is dat tasje van jou?’ vroeg hij.

‘Nee.’

‘We gaan!’ riep de blonde.

‘Miek, zeur niet zo.’ De roodharige stond op en ging op het klimrek zitten. De meisjes kibbelden, de vrouw met hond keek toe. De jongen kneep zijn ogen halfdicht. Dat stomme, blonde kreng was er altijd bij!

Eindelijk liep de vrouw door en verdween uit het zicht. Het blondje hing het roze tasje om haar schouder en wees. ‘Daar is je vader.’

De jongen keek naar de man, toen ging zijn blik terug naar de tas. Hij wilde om een of andere reden dolgraag weten wat erin zat.

De roodharige pakte haar fiets en keek naar hem om. Hij wees naar zijn buik en hij wist zeker dat ze glimlachte voor ze zich van hem af draaide en met de man vertrok.

Ze had het gevoeld. Ze had het begrepen.

Vastbesloten liep hij op de blonde af. Ze keek om zich heen. Hij deed een greep naar voren en rukte het tasje van haar schouder. Hij merkte dat hij haar pijn deed. Ze wist niets van pijn.

‘Hé, dat is van mij!’

Hij opende het tasje en was verrast toen hij de inhoud zag.

‘Stop het terug!’ Tranen blonken in haar ogen en hij kon zien dat ze bang was.

Hij smeed het tasje op de grond, maar de inhoud hield hij stevig vast. Toen draaide hij zich om en liep rustig weg, terwijl hij naar de aanwinst in zijn handen keek.

Ze begon achter hem aan te lopen. Hij kon een grijns niet onderdrukken toen ze bleef smeken.

‘Geef nou terug, ik heb er maar eentje van! Wat wil je ermee doen?’

Via een rondje liep hij terug naar de speeltuin en stapte op zijn fiets. Hij keek niet achterom, hij wist dat ze hem volgde. Het was heel belangrijk voor haar wat hij had gepakt, en ze was koppig.

‘Geef terug!’ hoorde hij haar roepen, maar hij fietste door. Mooi dat alle stoplichten op groen stonden. Hij vroeg zich af of ze naast hem was gestopt als het licht op rood had gestaan.

Na een tijdje sloeg hij af en was benieuwd of ze achter hem aan durfde te komen. Voor het eerst keek hij om. Ze durfde het.

‘Dus hier woon je,’ zei ze, en keek om zich heen. ‘Kan ik meteen aan je ouders vertellen dat je steelt en meisjes lastigvalt.’

De jongen glimlachte toen ze op de voordeur bonkte en ‘hallo!’ riep. Heel langzaam liep hij de tuin door, wetende dat er op dit moment helemaal niemand thuis was. Hij opende een schuurdeur, zette zijn fiets binnen en draaide zich om. Een paar onwetende ogen in een verhit gezicht keken hem aan. Ze was twaalf, maar gedroeg zich als een achtjarige.

‘Logisch dat anderen je in elkaar slaan,’ zei ze. ‘Je bent echt heel irritant.’

‘Vind je dat logisch?’

‘Je oog, nek en armen zijn blauw. Jij hebt iemand heel erg boos gemaakt. Wil je het nu aan me teruggeven?’

‘Kom maar binnen, ik doe je niks of zo. Dan krijg je het terug. Dat beloof ik.’

Ze stond als aan de grond genageld. Hij probeerde zich te herinneren wat haar naam was, maar kon er even niet opkomen. ‘Wat een schijterd ben je,’ zei hij en trok haar de schuur in. Door deze abrupte beweging viel ze tegen de wand, waar ze verstijfd rechtop bleef staan.

‘Ik ... ik ga het tegen je ouders zeggen.’ Ze kreeg ineens weer controle over haar spieren, deed een stap opzij en viel omdat ze struikelde over haar eigen voeten. ‘Je bent gemeen!’

‘Bedankt voor het compliment.’ Hij keek op haar neer. Het moet zo zijn, schoot het door zijn hoofd. *Logisch*, had ze gezegd. *Logisch dat je in elkaar wordt geslagen*. Terwijl het meisje probeerde op te staan, hief hij een been en zette zijn

voet op haar borst. Ze begon te gillen. Hij schopte hard tegen haar mond en keek als in slow motion hoe iets wits, vermengd met rood, uit haar mond vloog. Om de druk op te voeren zette hij zijn voet op haar keel. Ze gorgelde, maaide met haar armen, klauwde haar handen in zijn been. Ze had nog vechtlust over. Hij draaide haar op haar buik en plantte zijn knieën tussen haar schouderbladen. Ze trappelde met haar voeten, maar ineens werden haar bewegingen ongecontroleerd. De trut geeft het toch op, dacht hij gefascineerd.

‘W-waa-rom ...’ zei ze.

Hij hield haar wang op de grond en boog voorover. Ze snakte met een pijnlijk vertrokken gezicht naar adem. Ze is net een bloedende vis op het droge, schoot het door hem heen. Ze leed vreselijk, geen twijfel mogelijk.

‘Daarom.’ Ineens wist hij haar naam weer. ‘Mieke.’

Hoofdstuk 1

Maandag 5 september 2011

Rechercheur Sanne Philips liet zich bezweet op de bank vallen. Ze had haar vrije dag aan het schoonmaken van haar appartement besteed. Het rook weer heerlijk fris naar voorjaarsbloemen, de ramen glansden en alle troep die verspreid had gelegen was opgeruimd. De balkondeuren stonden open en ze ving geluiden op van winkelend publiek in winkelcentrum de Huesmolen. Mister Malibu, haar uit de kluiten gewassen angorakonijn, krabbelde luidruchtig aan de spijlen van zijn hok. Zuchtend stond ze op en liet hem vrij. De vloer was droog zodat hij niet zou uitglijden. Het was haar een keer overkomen dat ze dacht dat een vochtige laminaatvloer niet veel kwaad zou kunnen, tot ze zag hoe haar lieve konijn een spurt maakte, waarbij de poten onder zijn lijf vandaan gleden en hij met zijn kop tegen een stoelpoot belandde. Ze kon wel janken, zo zielig had het eruitgezien.

‘Shit,’ mompelde ze toen haar mobiel ging, bang dat er een spoedgeval op het bureau was, zieken misschien waardoor ze in moest vallen. Maar een blik op het display liet haar glimlachen en ze nam op. ‘Hé, Franka.’

‘Hoi. Hoe gaat ‘t?’

‘Druk,’ zei Sanne.

‘Je bent toch vrij?’

‘Ik had wat achterstallig werk thuis liggen. Schoonmaken,’ verduidelijkte ze. ‘Maar hoe gaat het met jou?’

‘Ups en downs.’ Franka slaakte hoorbaar een zucht. ‘Walt wil met me praten, maar op de een of andere manier kan ik het niet opbrengen.’

‘Logisch,’ zei Sanne. ‘Het huis aan het Keern staat te koop, hè?’

‘Er zijn al veel kijkers geweest, wist je dat?’

‘Soms vinden mensen het op een morbide manier geweldig om in het huis van een moordenaar te wonen, Franka. Daar doe je toch niets aan, zolang het maar snel wordt verkocht.’

‘In deze tijd? Al moet ik zeggen dat de vraagprijs een lachertje is ...’

‘Hij wil er zo snel mogelijk vanaf. Heeft hij al een ander huis?’

‘Ik heb opgevangen dat hij een huurhuis in Purmerend heeft,’ zei Franka. ‘Voor hij definitief uit Hoorn vertrekt wil hij een gesprek met me.’

‘Je moet doen waar jij je goed bij voelt. Heb je het gevoel dat alles is gezegd, dan laat je het zo. Voel je de behoefte om zaken terug te halen of wil je meer

duidelijkheid, dan kun je het gesprek aangaan. Zo goed en zo kwaad als het kan alles afsluiten.'

'Dat heb ik al gedaan, Sanne. Voor mij was het afgesloten op de begrafenis van Marly. Walt had toen hulp nodig en die heb ik hem gegeven. Zelfs Sandra heeft geholpen met de kaarten uitzoeken. We gingen samen met Walt het gesprek met de uitvaartzorg aan. Ik wil niet meer, ik wil ... Ik weet niet wat ik wil ...'

'Heb je plannen? Je moet nog steeds die heerlijke laagjessalade van me proeven.' Sanne keek op de klok. 'Het is nu vier uur en dat geeft me alle tijd om boodschappen te doen.'

'Fijn, dank je, Sanne. Halfzes bij jou?'

'Prima!'

Terwijl Sanne met een winkelwagentje door de supermarkt liep, dacht ze terug aan de afgelopen maanden. Het was afschuwelijk geweest. Zij en Luca, in feite heel recherche Hoorn, hadden gezocht naar een mannelijke, sadistische moordenaar. Niemand van hen was op het idee gekomen het in een geheel andere richting te zoeken. Het drama van de vermoorde jonge vrouwen had zich grotendeels rondom Marly en haar man, Walt Overbeek, afgespeeld. Marly had dit niet overleefd. Uiteindelijk had zij zich verhangen, en was de dader vrijuit gegaan. Twee van de andere slachtoffers waren vriendinnen van Franka geweest. Marly was haar nicht. Het was al met al een wonder dat Franka het er zelf zonder noemenswaardige kleerscheuren vanaf had weten te brengen. Sanne had bij kennismaking al snel een klik gevoeld met de jonge vrouw. Ze hadden veel raakvlakken met elkaar en er was een warme vriendschap uit ontstaan.

Eenmaal thuis ging Sanne snel aan de slag. Ze had kippenpootjes gekocht en legde die in de pan. Terwijl in een andere pan de spekjes knapperig werden, sneed ze de ijsbergsla, paprika en rode ui. De tranen rolden over haar wangen, ze had nooit goed tegen de scherpe lucht van ui gekund. Ze deed een greep in de vriezer voor de doperwten en pakte toen een pan om aardappels in te koken zodat ze voldoende konden afkoelen om ze later te bakken. Ze dekte de tafel en moest aan haar oma denken die dat altijd heel belangrijk had gevonden.

Precies om halfzes ging de deurbel.

'Dat ruikt geweldig,' zei Franka, nadat ze Sanne drie zoenen had gegeven. Ze hing haar jas aan de kapstok in de gang.

'Wijntje?' vroeg Sanne en wachtte het antwoord niet af. Ze schonk twee glazen zoete witte wijn in en gaf er een aan Franka. 'Proost! En wat je ruikt zijn de kippenpoten.'

‘Hoe gaat het met je vriendin Sandra?’ vroeg Sanne toen ze aan tafel zaten.

‘Goed,’ zei Franka terwijl ze de salade op haar bord schepte. ‘Het leven gaat weer door, zelfs na onze nare ervaring in de Belgische Ardennen.’ Ze glimlachte wrang. ‘We missen Demi en Judy. Mij vliegt het nog elke dag aan, maar Sandra heeft het een plek weten te geven.’

‘Marly was jouw nicht,’ zei Sanne. ‘Het kwam voor jou wel heel dichtbij.’

‘Ander onderwerp.’ Franka wees met haar vork naar de salade. ‘Ik wil het recept.’

Sanne grijnsde. ‘Dat wil iedereen, terwijl het zo simpel is.’

‘Hoe gaat het met de mooie Luca Borra?’ vroeg Franka vervolgens.

‘Eh, goed.’

‘Ja, echt?’ Franka’s mondhoeken kropen omhoog.

Sanne zuchtte en pakte een kippenpoot, waar ze vervolgens haar tanden inzette. Al vrij snel had ze doorgehad dat Franka met een ongelooflijk goed inlevingsgevoel behept was. Dat kon zo nu en dan lastig zijn omdat ze zich juist door Franka een leugenaar voelde. Ze wist zelf helemaal niet goed wat ze met haar gevoelens voor haar collega aan moest en dat Franka er zo nu en dan over begon, hielp niet echt. Ook al hadden Sanne en Luca een goede band, Luca had nooit anders laten blijken dan collega en goede vriend te willen zijn.

‘Hij kan mijn huis niet eens in,’ wees ze met een vork naar Mister Malibu, die met zijn voorpoten een oor vasthield en eraan likte. ‘Allergisch.’

‘Ja, en?’ Franka draaide zich om en wees naar de tussendeur. ‘Even hollen en hij is zo in je slaapkamer.’

‘Niet te overmoedig in je grapjes worden,’ zei Sanne. ‘Ik moet gewoon nodig eens zien wat er nog meer in de wereld te koop is.’

‘Dan moet je dat doen, ik ga wel met je mee.’

‘Afgesproken.’

Toen Sanne die avond in bed lag hoorde ze een helder, maar hoog geluidje. Ze greep haar Blackberry van het nachtkastje en zag dat ze een ping van Luca had.

Hoe was je vrije dag? Hopelijk heb je ervan genoten, want er is morgen werk voor je. Vermissing van een oude dame, heel bizar.

Sanne typte terug. *Hoeho bizar? Ze ging rechtop zitten en knipte haar lampje aan.*

De dame is ver boven de tachtig. Voordeur op een kier. Niets vermist, geen kleding weg,

haar persoonlijke spullen allemaal aanwezig. Geen worsteling geweest.

Ze fronste haar wenkbrauwen. *Wie heeft de vermissing gemeld?*

Het duurde tien seconden voor er antwoord kwam. *Haar buurman. We duiken er morgen*

in, zie ik je dan.

Ze was ineens klaarwakker. *Waarom vertel je me dit? Je kent me toch? Nu wil ik alles weten.*

Er kwam geen antwoord meer, behalve een smiley die zijn tong uitstak.

‘Eikel,’ mompelde ze.

Hoofdstuk 2

Sanne zette haar fiets op slot, hoorde dat ze werd gebeld en worstelde met opnemen door de fietssleutel in haar hand. ‘Shit.’ Snel stopte ze de sleutel in de zak van haar broek.

‘Wil jij onderweg naar het bureau even wat inhoud voor de potten halen? Ze zijn allemaal zo goed als leeg,’ zei Luca in haar oor.

‘Ben ik nu ineens verantwoordelijk voor alle potten?’ Ze opende de glazen deuren en liep richting de onderzoekkamer.

‘Alsjeblieft?’

Sanne bleef voor de deuropening staan. ‘Nee.’

‘Ik beloof je dat ik binnenkort weer voor je kook.’

Ze keek naar Luca’s rug en liep naar hem toe. Bij elke stap werd zijn kruidige aftershave sterker. ‘Ik sta achter je, slijmbal.’ Ze liet haar mobiel zakken.

Hij draaide zich om, keek haar aan en trok zijn mondhoeken omhoog. ‘Dat wist ik allang.’ Zijn blik schoot naar de plastic tas in haar hand. ‘Je bent geweldig!’

‘Je hoeft mij niet te vertellen wanneer ik drop moet halen.’ Ze begon de bijna lege potten op elk bureau te vullen. ‘Volgende keer jij weer.’ Ze hing haar leren jasje aan haar bureaustoel en ging zitten. ‘Zo, vertel het maar. Een vermiste oude dame.’

‘Ik heb het mutatierapport op je bureau gelegd,’ zei Luca. ‘Goedemorgen trouwens.’

‘Ja, goedemorgen,’ zei ze.

‘Koffie?’

‘Graag.’ Ze was blij met zijn goede humeur, aangezien hij de laatste weken met vlagen niet te genieten was geweest. Ze kon naar de reden wel raden: zijn ex-vrouw Mira die naar Italië was verkast en daar, zo bleek, de liefde van haar leven had ontmoet. Diep in haar hart vond Sanne dat hij zich er eens overheen moest zetten, maar Mira maakte hem dat onmogelijk omdat ze spullen van Luca had meegenomen en het verdomde iets terug te sturen.

‘De melding kwam twee dagen geleden bij de uniformdienst binnen,’ hoorde ze hem zeggen. ‘Die hebben al een kijkje in haar flat genomen. Vanwege de hoge leeftijd en de bijzonderheden kreeg ik dit rapport op mijn bureau. Lees maar.’

Mevrouw Trijn de Beer, negentachtig, alleenstaand. Vermissing is opgegeven door haar buurman, Rudy Verhagen. De voordeur stond op een kier, binnen was het netjes, geen tekenen van een worsteling, op het oog niets vermist.

Sanne nam een slok van haar koffie. ‘Is er familie van de vrouw bekend?’

‘Nee. De buurman zorgde een beetje voor haar vanaf het moment dat hij naast haar was komen te wonen.’

Sanne stond op en trok het petje op haar hoofd iets rechter. ‘Is er verder al met hem gesproken?’

‘Alleen op het bureau.’

‘Doe je jas maar aan. Wij gaan hem een bezoekje brengen.’

Rudy Verhagen woonde op de bovenste verdieping van een flat. Er was een lift aanwezig.

‘Ik neem liever de trap,’ zei Sanne.

‘Hou oud was je ook alweer toen je *De lift* keek?’ vroeg Luca besmuikt.

‘Ik vertel jou nooit meer een van mijn diepste geheimen.’

‘Als je je er beter door voelt, ik vond het een afschuwelijke film. Elke keer dat er iemand bij de lift stond keek ik door mijn vingers.’

Toen ze naar boven liepen vroeg Sanne: ‘Is er al een buurtonderzoek gedaan?’

‘Gisteren. Niemand heeft iets bijzonders gezien. De vrouw is haar huis niet uit geweest, werd er verteld. Ze moet het hier trouwens wel erg naar haar zin hebben. Negenentachtig jaar en dan op de bovenste etage wonen?’ Hij keek onderzoekend naar de deur waar ze moesten zijn. Zijn hand ging al omhoog.

Sanne reikte voor hem langs en klopte hard op de deur. ‘Er is geen bel.’

De deur werd opengedaan door een aantrekkelijke blonde man. Hij zou een jaar of achtendertig kunnen zijn, ware het niet dat Sanne al had gelezen dat hij zevenenveertig was. Hij had bruine ogen en een lome uitstraling. Uit gewoonte stak Sanne haar neus naar voren, maar ze rook niets bijzonders. Misschien keek de man van nature alsof hij stoned was?

‘Rudy Verhagen?’ vroeg ze.

‘U komt vast in verband met mijn buurvrouw.’

‘Klopt.’ Luca stelde zichzelf en Sanne voor en ze lieten hun identificatie zien.

‘Kom maar verder,’ zei Rudy, die voor een tel geïnteresseerd naar Luca bleef kijken. ‘Al heb ik al alles verteld wat ik weet.’

De man hield overduidelijk van een strak interieur. Alles was een combinatie van zwart en wit. De muren en meubels, vazen en zelfs schilderijen, op een grote groene plant in een hoek en knalrode kussens op de bank na.

‘Ga maar zitten,’ zei Rudy. ‘Lust u koffie?’

‘Nee, bedankt,’ zei Luca. Sanne hoefde ook geen koffie.

‘Hallo,’ zei een stem vanaf de gang. Een vrouw met kort bruin haar kwam de huiskamer binnen. Bij haar slapen was ze grijs. Ze was niet veel groter dan één

meter vijfenzestig en had een vriendelijke uitstraling. ‘Sorry dat ik stoor, ik ben zo weer weg. Even een kop thee pakken.’

‘Ga je gang,’ zei Rudy. Tegen Sanne en Luca zei hij. ‘Dit is een vriendin van me die hier tijdelijk logeert.’

De vrouw stak haar hand naar Sanne uit. ‘Karin Troost.’ Ze schudde ook Luca de hand. Ze hield Sannes blik vast en zei: ‘Ik hoop dat jullie de buurvrouw snel vinden.’

Sanne zag dat haar ogen een mix van groen, grijs en bruin waren. Ze bleef een paar minuten in de keuken rommelen en verliet met een kop thee de huiskamer.

‘Ze is gedumpt door haar vriendin en ik heb haar onderdak aangeboden tot ze de sleutel van haar eigen huis krijgt,’ zei Rudy. ‘Ik ken Karin al jaren. Ze zit in een lastig parket, maar ondanks dat ben ik erg blij met haar gezelschap en steun.’

‘We begrijpen dat je de zorg voor mevrouw De Beer op je hebt genomen?’ vroeg Sanne toen Rudy zich op een fauteuil had laten zakken.

‘Klopt. Niet dat ze dat nodig heeft. Voor haar leeftijd is ze erg kwiek en ongelooflijk bij de tijd. Ze is gewoon enorm lief en brengt me vaak eten omdat ze te veel kookt. Het is een gezelligheidsmens, ze heeft geen familie en voelt zich daarom soms wat eenzaam.’

‘Is je iets opgevallen voordat ze vermist raakte?’ vroeg Luca.

‘Nee.’

Luca stelde meer vragen, maar daar werden ze niet veel wijzer van.

‘Vóór mij woonden er twee meiden in deze flat en daar was ze erg gelukkig mee. Deelden samen de krant, een van die meiden haalde vaak een boodschapje, want ze moest toch die kant op. Jullie kennen dat wel.’ Rudy was ineens een stuk minder formeel, maar Sanne kon daar niet mee zitten. Dat was ze zelf ook niet.

‘Enig idee of de dames de laatste tijd nog contact met mevrouw De Beer hadden?’

‘Een van hen vertrok en de andere bleef tot ze ...’ Rudy haalde een hand door zijn haar.

‘Tot ze wat?’ vroeg Luca.

‘Nee, niets. Ik woon hier nu al twintig jaar, maar ik ben er zeker van dat er geen contact meer was. Mevrouw De Beer heeft er behoorlijk verdriet van gehad.’

‘Hebben ze geen adreswijziging aan haar doorgegeven?’ vroeg Sanne. ‘Dat zou je toch verwachten als ze een warm contact onderhielden.’

‘Nee.’ Rudy stond op en ging bij de balkondeur staan. Hij keek even naar buiten en draaide zich toen naar de rechercheurs om. Zijn bruine ogen leken waterig, maar toen hij over zijn ogen wreef zag Sanne dat hij daadwerkelijk aan het huilen was.

‘Ik heb zelf ongewild geen enkel contact met mijn familie. Mijn oma’s, die van me hielden zoals ik ben, zijn al lang en breed overleden. Mijn buurvrouw was als een

oma voor me, en zoals ik al zei: erg bij de tijd. Zij veroordeelde me niet op mijn geaardheid.'

Sanne knikte, maar zei niets. Ook Luca gaf Rudy alle ruimte en hield zijn mond, maar hij wierp Sanne wel een donkere blik toe.

'De laatste ochtend dat ik haar zag, vroeg ze of we samen konden koken. Ik hou van koken en zij is gek op mijn lasagne. Plannen had ik niet, Karin had die avond een afspraak, dus na mijn werk in de kapsalon deed ik zoals afgesproken de boodschappen. Ik had een flesje zoete witte wijn meegenomen, want daar is ze zo dol op, de schat. Ik ben eerst gaan douchen, toen heb ik alle boodschappen bijeen gepakt en ben naar haar toegegaan.'

Rudy begon te ijsberen zodat Sanne haar lichaam moest draaien om hem te kunnen volgen.

'Na mijn werk liep ik langs haar voordeur. Er is me toen niets opgevallen, en dat haar voordeur op een kier stond vond ik niet vreemd. Mevrouw De Beer zag altijd alles en had me natuurlijk allang gespot toen ik van mijn werk kwam. Vandaar dat ik onder een "joehoeeee, ik ben het!" naar binnen liep. Al in het halletje be kroop me een gevoel dat me niet aanstond. Ik had een misselijkmakende knoop in mijn maag. Normaal gesproken zou ze na mijn gejoel al op me zijn afgekomen en me drie dikke, natte zoenen hebben gegeven. Maar het was onnatuurlijk stil. En dát was wat me bevreemde, wat me dat rare gevoel gaf. Ze had namelijk altijd muziek aan en vrij luid ook, omdat ze wat doof was en het verdomde om een gehoorapparaat aan te laten meten.' Eindelijk stond hij stil en nam weer plaats op zijn stoel. Met zijn vingertoppen tegen elkaar sprak hij verder.

'Ik liep naar binnen en ze was er niet. Niet in de slaapkamer, de keuken, het balkon. Nergens. Haar handtas was er wel en geloof me: haar ziel en zaligheid zit erin en ze neemt dat oerlelijke ding overal mee naartoe. Loeigroot onhandig geval. Poepbruin, afschuwelijk. Haar jas hing aan de kapstok, er lag geen briefje, niks. Opgelost, verdwenen. En zoals ik al tijdens de aangifte zei, was er geen beeldje of iets van zijn plaats. Nu zijn we dagen verder en is ze nog steeds spoorloos. Ik ben er akelig van.'

'We vonden persoonlijke spullen in haar handtas,' zei Luca. 'Behalve geld ook haar paspoort, foto's en brieven.'

Rudy glimlachte door zijn tranen heen. Sanne kreeg ineens erg met hem te doen. Hij raakte haar op de een of andere manier. Misschien kwam het door zijn affectie voor de oude vrouw. Waar hoorde je dat tegenwoordig nog?

'Die brieven zijn van haar overleden man. Liefdesbrieven en kattenbelletjes die hij op tafel legde voor hij naar zijn werk ging. Erg schattig, ze heeft me ze eens laten

lezen.'

'Heb je haar man gekend?' vroeg Sanne.

Hij schudde zijn hoofd. 'Niet in dit leven helaas. Hij is veel te vroeg heengegaan.

Al

voordat die twee meisjes naast mijn buurvrouw kwamen wonen. Toen was hij al drie jaar dood, geloof ik.' Hij wreef over zijn benen en keek Luca intens aan. 'Ik kan jullie niets wijzer maken. Vind haar alsjeblieft. Ze is een doodgoed mens en ik mis haar.'

Ze stonden op. 'We doen ons uiterste best, dat beloven we,' zei Luca en stak zijn hand uit.

Rudy pakte die met twee handen beet, schudde zachtjes en hield hem vast. Even leek het erop dat hij Luca wilde omhelzen, maar hij bleef rechtop staan.

Luca kuchte en zei nogmaals dat ze hun best zouden doen, voordat hij zijn hand lostrok.

'Jij houdt je mond,' zei Luca toen ze naar de auto liepen.

'Ik zeg niks. Helemaal niks,' grijnsde Sanne. 'Behalve dat je een enorme aantrekkingskracht hebt op h...'

Hij legde zijn hand op haar mond en keek haar quasistreng aan. Hij stond wel erg dichtbij. Ze pakte zijn hand met twee handen beet, maar nog steeds liet hij niet los. Er begon zich in haar buik iets los te maken, het kriebelde omhoog tot in haar keel.

'Ik bijt,' zei ze moeizaam om zich een houding te geven.

Zijn ogen kregen een speelse uitdrukking. 'Ga je gang.'

Ze trok zich los van zijn hand, die zo warm op haar mond had gelegen. Ze liepen naar de auto. Luca liep voor haar en ze hield zich in hem een tik op zijn kont te geven. 'Rudy heeft iets vertederends, als een kind,' zei ze.

Luca keek haar over de auto heen aan. 'De man is een zevenenveertigjarige zeer emotionele homofiel en hij raakt jouw gevoelens? Je moet nodig weer eens de stad in en een leuke vent tegen het lijf lopen.'

'Dat uitgerekend jij het niet begrijpt.'

'Sanne, dat komt misschien omdat ik me licht aangerand voel, oké?'

'Hij deed helemaal niets, Luca, stel je niet zo aan! Hij keek naar je en hield je hand vast. Er zat geen seksuele bedoeling achter.'

'Kun jij ineens gedachten lezen?'

'Dat is vrouwelijke intuïtie.'

'Had jij niet een of ander 'ding' voor homo's?'

Sanne kneep haar ogen samen. 'Weet je waarom?'

Hij hief beide handen.

‘Omdat ik me bij hen op mijn gemak voel. Ze zullen, behalve vriendschap, van mij als vrouw niks willen.’

‘O? Voel je je bij mij dan wel zo? Dat ik wat van je wil?’

Sanne ontweek zijn blik en stapte snel in de auto, voor een gevatte opmerking haar mond uit zou rollen. ‘Het is gewoon ...’

Luca bukte en keek de auto in voordat hij ging zitten. ‘Laat maar, ik begrijp je wel. Mira heeft zoiets ook eens gezegd.’

Hè ja, dacht Sanne. Laten we het nu vooral eens over je ex gaan hebben. ‘Rijden,’ zei ze, op het oog geheel ontspannen. ‘Ik wil toch eens gaan uitzoeken wie die twee meiden waren, want daar is iets mee. Ik voel het.’

‘Heeft dat nut? Na twintig jaar en geen enkel contact?’

Ze klikte haar gordel vast terwijl ze zich realiseerde wat een stom woord ‘nut’ eigenlijk was. ‘We zullen zien.’

Hoofdstuk 3

Ik vraag me steeds vaker af wat erger is: gemarteld worden, of de angst voor pijn. Starend naar de vrouw, die met wijd opengesperde ogen angstig van links naar rechts kijkt, zou ik kunnen zeggen dat ik het antwoord wel weet.

Ze weet dan ook niet wat ik met haar ga doen. Dus wat haar aangaat is het angst voor het onbekende.

Ik had haar vrij gemakkelijk meegekregen, dat had geen enkele moeite gekost. Toegegeven, ze had wat op haar benen gewankeld, maar ik wist dat het middel zijn werk zou doen. Ik wilde dat ze lekker rustig was, want voor het definitief ingewerkt zou zijn, moest ze natuurlijk wel haar flat uit en mijn auto in zijn.

Haar ogen schieten nog steeds van links naar rechts. Uiteraard heeft ze geen flauw benul waar ze is. Het valt wellicht te raden, zo moeilijk is het niet, maar het mens is hier natuurlijk niet eerder geweest. Ik wel. Uiteraard weet ik wat ik doe. Dat wist ik al toen ik voor de tweede keer voor haar deur had gestaan. Boos dat ze was, het werd lachwekkend.

'Je kost me nu best veel tijd,' zeg ik tegen haar. 'Ik kan natuurlijk de tape van je mond en polsen halen. Je weet de weg naar je huis zelf wel terug te vinden.' Ik tik met mijn wijsvinger tegen mijn mond. 'Ja, dat zou ik kunnen doen.'

Zie ik nu opluchting in haar ogen? Ja hoor, verdomd, zelfs hoop. Ik ga voor haar staan en buk voorover zodat we elkaar in de ogen kunnen kijken. Moeten kijken, want ze kijkt steeds van me weg. 'Maar dat doe ik natuurlijk niet. Ik heb niet zo heel veel zin in politie achter me aan.'

Haar ogen knipperen, ze schudt driftig met haar hoofd. Nee, ze zou zeker niet naar de politie gaan, laat me maar gaan. Ik zal het tegen niemand zeggen.

'Op jouw leeftijd nog liegen,' zeg ik, en tuit mijn lippen. 'Dat is niet netjes.'

Weer schudt ze haar hoofd. Nee, ik meen het, beeldt ze uit. Ik zal niets zeggen. Tegen niemand! Ik schud ook mijn hoofd. 'Je lot is bezegeld,' fluister ik haar toe.

Ze kijkt angstig naar rechts en buigt vervolgens haar hoofd zodat ik haar kruin kan zien. Haar ademhaling versnelt.

'Dit had je natuurlijk kunnen weten,' zeg ik. 'Dat krijg je ervan als je je met andermans zaken bemoeit en bedreigingen uit. Op deze gezegende leeftijd moeten de lessen des levens toch wel eens zijn geleerd.'

Ik pak een kopje van de grond. 'Nu ga je heel lief zijn en dit opdrinken. Geen gesodemieter, niets uitspugen, gewoon doen wat ik zeg. Ik weet dat het koud en dus minder lekker is, maar het is vandaag geen dag om pietluttig te zijn.'

Ze schudt weer haar hoofd, snuift zelfs, waardoor ik snot op mijn hand zie vallen. 'Gadverdamme, smerig wijf!' Ik veeg mijn hand aan haar af, en geef een klap tegen haar hoofd. Ze schiet opzij en smakt met haar wang tegen de vloer. Ik trek de tape van haar mond en leg mijn hand op haar lippen.

'Waag het niet een geluid te maken,' waarschuw ik. Voor het effect laat ik een mes zien, waarop haar ogen nog groter worden. Ze jankt. Het mes leg ik naast me neer en ik sleur haar overeind. 'In mijn hoofd zie ik wat ik zou kunnen doen. Dat mes doorklieft elke spier, elke ader en kan door bot, als ik dat wil. Ik zou je kunnen uitbenen, maar dat is een smerig karweitje. En wie ruimt die troep naderhand op? Nou?' spuug ik in haar gezicht.

Ik zet het kopje tegen haar lippen, het knalt tegen haar tanden. 'En nu opdrinken en heel snel!'

Ze schudt weer die kop. 'Dat uitbenen dreunt nog steeds door mijn hoofd. Weet je hoe dat gaat? "Been haar uit, slacht haar af!" Dat is wat ik nu hoor. Laatste kans. Drink!' Ik heb haar niet voor niets hierheen gebracht. Best briljant gevonden, al zeg ik het zelf. Mij zal je niet een lijk zichtbaar over straat zien sleuren, je zou eens worden betrappt. Dat kan ik niet gebruiken.

Ik ben eens impulsief genoemd. Grote onzin. Ik denk en handel tegelijkertijd. Dit wijf is niet de eerste die door mij het leven laat, maar het was niet direct wat ik in mijn hoofd had toen ik haar voor het eerst opzocht. Dit alles heeft ze toch aan zichzelf te wijten. Tegenwoordig krijg je geen enkele medewerking meer, maar dat is iets wat ik van jongs af aan al weet.

Mijn ene hand trekt haar hoofd naar achteren, de andere giet het kopje leeg in haar keel. Snel houd ik haar mond en neus gesloten zodat ze wel moet slikken.

'Zo,' zeg ik, en zet een stap naar achteren. 'Nu wachten we af. Ondertussen zal ik je een leuk verhaal vertellen. Hoe ik de liefde van mijn leven heb ontmoet en hoe dat allemaal is gegaan. Dat was niet makkelijk moet je weten, daar heb ik veel moeite voor moeten doen. Ja, echt,' benadruk ik. 'Als je diep vanbinnen voelt dat iemand de ware is, doe je alles om diegene daarvan te overtuigen. Om het even wat. Zo werkt dat.' Ik plak de tape weer over haar mond. 'Ik heb er geen zin in dat je door me heen gaat praten, maar ik zal hem er naderhand vanaf halen. Dat beloof ik.'

Ze begint wel loom uit haar ogen te kijken, maar mooi dat ik een sprankje ongeloof zag toen ik het over ware liefde had. Het mens begrijpt er natuurlijk geen reet van. Het zal mij benieuwen tot hoever ik kom voor ze het loodje legt. Haar hoofd wiebelt een beetje, maar haar ogen schieten naar rechts. Ze begint weer te snuiven, te kokhalzen zelfs.

‘Ik besef ook wel dat ze stinken,’ zeg ik tegen haar, als ik begrijp waar ze de hele tijd naar kijkt. Of kijkt, het is meer een blik werpen op en dan nog niet geloven wat je ogen je vertellen. ‘En ja, door hen wordt het hier krap, dat geef ik toe. Het is geen fraai plaatje, hé?’

Ik draai me van de rottende lijken weg en grijp haar met een hand bij haar wangen beet. ‘Knik een keer voor ja en twee keer voor nee. Zal ik je er naderhand bovenop leggen?’

Hoofdstuk 4

Sanne rekte zich uit en voelde een paar pijnlijke spieren in haar rug. Ze keek naar de klok, vervolgens naar Luca die achter de computer zat. ‘Het is al zes uur geweest, ik ga naar huis.’

‘Ik ga ook zo,’ zei hij. ‘Ik maak nog even het een en ander af. Tot morgen, Sanne.’

Op de gang kwam ze hoofdinspecteur Ramon van Rhoden tegen. Hij keek eerst op zijn horloge en toen met een opgetrokken wenkbrauw naar Sanne.

‘Fijne avond, Ramon,’ zei ze. ‘Ik heb het er weer opzitten voor vandaag.’

‘Is Luca al weg?’

‘Nee.’

‘Ik was eigenlijk naar jullie op weg. Ik wil even worden bijgepraat.’

‘Dat wil Luca zeker wel doen,’ zei ze, terwijl ze wist dat ook hij moe was. Daar voelde ze zich toch wel schuldig over. ‘Zal ik even meelopen?’

Hij legde een hand op haar schouder. ‘Ga jij nou maar naar je potten en pannen.’

‘Nou zeg, ik voel me zwaar in mijn ballen getrapt.’

Ramon schoot in de lach. Sanne liep hoofdschuddend de receptie binnen, waar ze nog even een praatje maakte met rechercheassistente Diana Groot.

‘Hoi Sanne, hai Helen,’ zei een jonge knul van de uniformdienst.

‘Ze heet D-I-A-N-A,’ zei Sanne, maar de jongen wuifde het weg.

Diana glimlachte. ‘Ik verzin nog wel een mooie naam voor hem.’ Ze leek op actrice Helen Mirren en soms ontkwam ze er niet aan zo te worden genoemd.

‘Fijne avond,’ zei Sanne en liep naar buiten. Ze vond het fris, maar het was alweer september. Nog even en ze kon weer op zoek gaan naar een kerstboom. Ze had er zin in, ze was dol op de kersttijd. Daar hadden haar grootouders wel voor gezorgd. Opa had elk jaar een grotere boom gekocht, waarbij oma mopperde dat hij niet langer in huis paste, maar waarbij ze wel altijd die warme, liefdevolle glimlach tevoorschijn had getoverd die zoveel zei als: malle man, vooruit dan maar, we schuiven wel wat aan de kant. Sanne wenste dat ze voor heel even terug naar die tijd kon.

Sanne lag na een warme douche languit op de bank. Kerst schoot opnieuw in haar gedachten. Luca had geen plannen, zij ook niet echt, dus zouden ze eerste kerstdag samen vieren. Samen koken, samen eten, muziek op de achtergrond. Ze had al naar wat lekkere recepten gezocht en die uitgeprint. Ze was geen heel goede kok, maar samen met Luca zou het lukken. Tweede kerstdag moesten ze allebei werken. Sanne

dacht aan Franka. Toch eens vragen wat haar plannen waren. Misschien iets met Sandra of ...

Haar mobiel ging en ze nam de oproep aan.

‘Ik kom je halen,’ zei Luca.

‘Mis je me nu al?’ Ze wilde grappig overkomen, maar had door dat ze zo helemaal niet klonk. Ze was moe, ze had het gehad met deze dag.

‘Er is een telefoontje binnengekomen van een wandelaar. Hij had op de Dorpsstraat een enorme dorst gekregen en zijn fles was leeg. Hij wilde die vullen en toen ...’

‘Luca,’ onderbrak ze hem.

‘Als je nou gewoon even luistert, dan wordt het heel snel duidelijk.’

‘Oké ...’

‘Het hek van een woonhuis stond open en de man dacht dat hij iemand in de tuin zag lopen. Dat is de reden dat hij riep en om water verzocht. Geen reactie, de man liep het lange pad op, zag niets anders dan bomen en toen een enorm huis. Hij wilde net vertrekken omdat hij volgens eigen zeggen de rillingen kreeg en zich had verbeeld iemand te hebben gezien, toen hij toch nog een buitenkraan spotte. Dat is het moment dat hij het witte tuinhuis zag. Hij rook iets smerigs en is gaan kijken. Wat hij zag bezorgde hem bijna een hartaanval.’

‘Je bent een begenadigd verteller, Luca.’

Hij slaakte een diepe zucht. ‘Een wandelaar zag het open hek met daarachter een oprijlaan en bomen aan weerskanten. Hij betrad het pad en ...’

‘En waarom deed hij dat?’ vroeg Sanne. Ze had hem door en hielp hem een handje.

‘Dat is dus mijn punt. Als ik het niet meteen van a tot z uitleg krijg ik tussendoor dit soort vragen.’

‘Jaja. Wat zag hij?’

‘Opgestapelde lijken.’

‘Wat een gigantisch huis,’ zei Luca toen ze uit de auto stapten. ‘Dat zie je vanaf de weg helemaal niet door al die eikenbomen.’

Sanne knikte. ‘Poepiesjiek.’

Luca wees naar de hoge, witte pilaren. ‘Griekse uitstraling, ik hou er wel van.’ Hij liep naar Gerald den Daalder van de Forensische Opsporingsdienst: een grote donkergetinte man met lichtblauwe ogen, die met de technische recherche stond te praten. Er werden monsters van de grond genomen en iemand stopte het een en ander in een zakje.

‘En?’ vroeg Luca aan Gerald.

‘Smerig. Heel smerig. Dat wordt een hele kluiif voor Ruud.’

Sanne had de auto van patholoog-anatoom Ruud Breedvoet al zien staan. ‘Ik ben verbaasd dat Ruud op de plaats delict is. Meestal ziet hij de slachtoffers pas als ze op zijn snijtafel liggen. Is er geen gemeentelijke lijkschouwer?’

‘Ja, en die heeft Ruud gebeld, ervan uitgaand dat Ruud in dit geval zeker de plaats delict zou willen zien.’

‘Het tuinhuis,’ zei ze vervolgens.

‘Loop maar even mee,’ zei Gerald. ‘In de garage staat trouwens een blauwe Renault Clio uit 1999, die wordt op dit moment onderzocht.’

‘Geen bewoners?’ vroeg Luca en keek om zich heen.

‘Nee, niemand,’ zei Gerald. ‘Er zijn diverse afdrucken gevonden. Voor zover ik kon beoordelen van gympen, ongeveer maat drieënveertig.’

De geur van een ontbindend lijk is nergens mee te vergelijken, vond Sanne. De een wende eraan, de ander niet. Zoals zij. Snel stak ze kauwgum in haar mond en ze was blij dat ze een coltrui droeg. Ze schoof de col iets omhoog zodat ze haar eigen parfum kon ruiken, maar toch bleef de lucht van ontbinding haar neusgaten bereiken. Ze kokhalsde.

‘Gaat het?’ vroeg Luca zacht aan haar. Hij stak de bovenkant van zijn hand tegen zijn neus. Sanne zei niets, want anders zou ze zeker over haar nek gaan.

‘Hoe staat het ervoor?’ vroeg Gerald aan de gebogen figuur in de deuropening van het tuinhuis. Hij had schijnbaar nergens last van.

Het tuinhuis was niet enorm groot, maar ruimer dan gemiddeld. Het was wit geschilderd en had groene kozijnen, al was het duidelijk dat dit jaren geleden was gebeurd. De verf bladderde, maar dat leek Sanne niet het ergste leed dat dit tuinhuis kon worden aangedaan. Ruud richtte zich op en deed een stap naar achteren, zodat Sanne zicht kreeg op wat er binnen lag. Ze slikte.

‘Jezus,’ mompelde Luca. Hij deed een stap naar voren, maar bleef evenwel op veilige afstand om eventuele sporen niet te beschadigen.

‘Vier stuks,’ zei Ruud, die bezig was zakjes om de handen van de slachtoffers te doen, terwijl een politiefotograaf allerlei foto’s nam. ‘Ze lagen op hun buik op elkaar gestapeld. We hebben ze van elkaar af gehaald, maar in dezelfde positie laten liggen. Twee zijn in verregeande staat van ontbinding en liggen hier al een tijdje. Geen legitimatie tot zover gevonden. Ik moet ze op tafel hebben om bijzonderheden te kunnen vertellen.’

‘Met andere woorden,’ zei Luca. ‘Geen vragen stellen.’

Ruud keek hen over de rand van het blauwe montuur van zijn bril heen aan. ‘Ik

neem aan dat ik jullie bij de autopsie zie.'

'De boel is afgezet,' vertelde Gerald. Hij knikte naar het huis. 'Erachter liggen paardenstallen, bereikbaar via het pad dat door het gazon loopt, langs de vijver. Ook een fraai aangelegde tuin en, geloof het of niet: twee grafstenen.'

'Grafstenen?' Sanne deed voor het eerst haar mond open. 'Van dieren?'

'Niet bepaald.'

Terwijl Sanne en Luca naar het huis liepen, belde Luca Ramon om hem op de hoogte te stellen. Daarna stopte hij zijn Blackberry in zijn broekzak en keek op naar het huis.

'Geef toe, het is een fraai plaatje,' zei hij. Ze beklommen een marmeren trap.

Luca had het een en ander onderzocht voor hij Sanne belde en was erachter gekomen dat de telefoon was afgesloten. Max en Sophie Tildro waren jaren geleden door een auto-ongeluk in Oostenrijk om het leven gekomen, maar ze hadden een zoon, Jack. Ze zouden na dit bezoek een diep onderzoek naar Jack Tildro instellen, aangezien hij de eigenaar moest zijn. Het huis was nooit verkocht. Misschien kon hij vertellen waarom er vier lijken in zijn tuinhuis lagen? Er deed niemand open en doordat alle gordijnen dicht waren getrokken, konden ze niet naar binnen kijken.

'O, wacht,' zei Sanne, en liep naar een groot, hoog raam. 'Hier is een kiertje.' Ze gluurde erdoorheen, liet haar ogen van links naar rechts gaan en richtte zich weer op.

'Van wat ik kan zien straalt de leegte af: witte lakens over de meubels, kale wanden, je kent het wel.'

Ze liepen de trap af en vervolgden hun weg langs het huis.

'De wandelaar die had gebeld,' zei Sanne. 'Had die niet iemand gezien?'

'Ja, dat dacht hij.'

'Ik ben benieuwd hoe lang die lijken er al liggen, want voor hetzelfde geld heeft hij een glimp van de moordenaar gezien. Had hij het over specifieke kenmerken?'

'Nee, niets. Naderhand gaf hij aan het zich verbeeld te hebben.'

'Het lijkt er op dat er niemand woont, maar je kunt zeggen wat je wilt: de tuin wordt onderhouden,' wees Sanne. Alles zag er tiptop uit. Het gazon was gemaaid, de bloemperken up-to-date, paadjes geveegd. Ze zag een vijver in de verte. Ze liepen verder langs een enorme stapel hout die onder een overkapping stond, langs een bankje met twee bomen aan weerszijden, maar plotseling bleven ze beiden stokstijf staan.

Sanne las de tekst op de grafstenen. 'Jezus mina, Max en Sophie liggen hier begraven?'

'Een gedenkplaats,' zei Luca. 'Luguber genoeg.'

'Ja, dat denk ik ook,' zei ze. 'Het ziet er wel heel netjes uit. Als die stenen er niet

zouden staan, zou je denken dat het een groot bloemperk was.'

'Ik ga straks wel even rondbellen om te kijken of en waar ze zijn begraven. Ze kunnen ook gecremeerd zijn.' Luca schudde zijn hoofd. 'Hier liggen ze niet, daar zou nooit toestemming van de gemeente voor worden gegeven.'

Ze liepen verder en kwamen aan de achterkant van het huis terecht. Een groot stuk van de tuin was als speeltuin ingericht. Een schommel, wip, glijbaan. Een zandbak die was afgedekt. Een rood stepje lag vergeten op zijn kant. Verder werd de tuin aan het zicht onttrokken door middel van schuttingen, en Sanne merkte op dat alle gordijnen op de bovenverdieping ook waren gesloten.

'Jack had als kleine jongen een privéspeeltuin,' zei Luca.

'Het ziet er allemaal verweerd en oud uit,' vond Sanne. 'Dat stepje is één bonk roest.'

'Het is hier gigantisch,' zei hij. 'Laten we nog even naar de paardenstallen kijken.'

'Opschieten dan maar, want het schemert en het zal snel donker zijn.'

Sanne vergaapte zich aan alle bloemen en planten die ze zag. Ze voelde zich erg onzeker over dit alles, maar één ding wist ze heel zeker: er kwam hier iemand om zich over de flora te bekommeren. De stallen waren verlaten en schoon. Ze keek naar de rijbak. De omheining deed verweerd aan, maar ook hier leek alles aangeveegd.

'Aan ons de taak om uit te vinden wie de tuinman is,' zei Luca.

'Je haalt me de woorden uit de mond. Kom,' zei ze. 'We hebben wat spitwerk te doen zolang we op nieuws van Ruud wachten, maar dat kan wel even duren.' De man zou het heel druk gaan krijgen.

'De dader moet hebben geweten dat het huis verlaten is,' zei ze, terwijl ze terug naar de voorkant van het huis liepen. 'Ik vraag me af waarom.'

'Waarom de dader dat wist?'

'Waarom het verlaten is,' verduidelijkte Sanne. 'Zo te zien al een tijdje en dat is vreemd.'

Hoofdstuk 5

Woensdag 7 september 2011

‘Drie vrouwen en een man,’ vertelde Luca door de telefoon. Hij was naar de autopsie geweest. Sanne was hem dankbaar, want om een of andere reden zag ze er zelf vreselijk tegenop. Toen hij aan had gegeven alleen te zullen gaan, had ze niet tegengesputterd. Ze gaapte en had een beetje spijt van haar joviale ‘Bel me! Maakt niet uit hoe laat het is.’ Ze keek op haar wekker. Het was een uur ‘s nachts.

‘Ik zal niet in detail treden. Het was geen pretje en ik ben doodmoe. Bij de laatste autopsie ben ik niet eens geweest. Zodra hij alle uitslagen heeft, komt Ruud langs op het bureau.’

‘Eerste indruk?’

‘De vrouwen lijken niet te zijn verkracht. Twee dames zijn rond de twee, drie weken geleden overleden. De andere vrouw weet ik niet, omdat Ruud haar autopsie morgen doet. De man had volgens Ruud hoe dan ook niet lang meer te leven gehad, want zijn longen zaten vol tumoren en die waren al uitgezaaid. Verder ken je Ruud, die zegt niets voordat hij zeker van zijn zaak is.’

‘Leeftijd?’ Sanne gaapte en sloeg een hand voor haar mond.

‘De oudste vrouw was zeker een jaar of tachtig, maar voor ze stierf was ze in vrij goede gezondheid. Op haar ogen na, want ze was bijna blind. De andere vrouw was een jaar of veertig, vijfenveertig en was eveneens in goede gezondheid. Zij mankeerde wel iets aan haar stembanden, maar het is me ontgaan wat Ruud allemaal zei. Het kwam erop neer dat ze zo goed als niet kon praten.’ Ze hoorde hem ook gapen en dat werkte aanstekelijk.

‘Dank je, Luca. Trusten.’

‘Slaap lekker. Zie je morgen. En o, wat denk je? Mira heeft eindelijk de boeken, dvd’s en cd’s teruggestuurd.’

‘Top. Zo zie je maar, valt ze toch weer mee.’

‘Ze was ook zo vriendelijk om het tweelingbeeld terug te sturen, maar had verzaakt het goed in te pakken.’

Sanne had het beeld ooit gezien toen Luca nog met Mira samen was. Hij had het op een markt op de kop getikt. Het waren twee kleine kinderen die in elkaar verstrengeld zaten. Sanne had het prachtig gevonden, maar had ontdekt dat het geen diepe betekenis voor Luca had gehad, behalve dat hij de emotie die de kindjes opriepen zo geweldig had gevonden. ‘De tweeling is nu gescheiden?’ vroeg ze.

‘Net als Mira en ik.’

‘Hé,’ zei Luca de volgende ochtend vanachter zijn bureau. ‘Dat is een verrassing.’

Sanne keek op van haar computer. Ze was bezig naar de twee meiden te zoeken die naast mevrouw de Beer hadden gewoond. Nog geen succes. ‘Verrassing?’

‘Jack Tildro is jaren geleden als vermist opgegeven!’

‘Dat meen je.’ Sanne stond op en liep naar hem toe.

‘In 1991 is de vermissing door Sarah Tildro doorgegeven. Hij was dus getrouwd en dat is vreemd, want daar kan ik niets over terugvinden. Maar ik heb nog veel meer gevonden.’

Sanne trok een stoel bij en ging naast hem zitten. Zoals altijd genoot ze van de geur van Davidoff, maar ze zou het niet in haar hoofd halen om dat tegen hem te zeggen. Ze was een stiekeme genietster, zoals ze ook genoot van de warmte die hij altijd uitstraalde. Als ze zelf heel koude vingers had pakte ze soms zijn altijd warme handen.

‘Zijn ouders zijn eind 1986 verongelukt toen ze op vakantie waren,’ zei Luca. ‘Die mensen lieten hun zoon op zijn twintigste een vermogen na. Het huis en al wat daarbij hoorde en ...’

‘Daarbij hoorde?’ vroeg Sanne.

‘Personeel, dure paarden en natuurlijk het familiebedrijf. Maar dat heeft Jack in 1991 verkocht.’

‘Da’s frappant,’ vond Sanne. ‘Hij verkocht het bedrijf in hetzelfde jaar dat hij vermist raakte. Heb je daar de ...’

‘Jaja, ik heb het mutatierapport geprint. Dat kun je dus even gaan pakken.’

Sanne keek naar de printer maar zag niets. ‘Je hebt het weer naar de bovenverdieping gestuurd, grapjas.’

‘Beweging kan geen kwaad,’ grijnsde hij.

Sanne haalde het op en was snel weer terug. Ze had ook nog twee bekers koffie meegenomen.

‘Daar hoopte ik al op,’ zei Luca en keek opzij. ‘Maar ...’

Pas toen kreeg Sanne hun collega Patrick Jongbloed in het oog die als een verloren puppy naar haar keek. Ze zei geen woord, maar haalde voor hem ook een beker koffie.

‘Raak er niet aan gewend,’ zei ze later tegen Patrick.

‘Je bent de beste, Sanne. Luca heeft me inmiddels ingelicht en ik ga even wat spuurwerk verrichten.’

‘Naar Sarah Tildro,’ raadde Sanne.

‘Onder andere.’ Patrick liep met de dampende kop koffie naar zijn eigen bureau en Sanne ging weer zitten.

Ze nam het mutatierapport over de vermissing van Jack Tildro door. Er zat een foto bij. Jack was van het type bloedmooie man met zwart haar en helderblauwe ogen. Hij had iets exotisch. In juni 1991 kwam Sarah Tildro, leeftijd drieëntwintig, aangifte van vermissing doen. Sanne las dat de recherche uiteindelijk Interpol had ingeschakeld omdat de familie Tildro veel vakantiehuizen in het buitenland bezat. De kans dat hij in een van die huizen zou zitten was erg groot geweest, maar bleek niet zo te zijn. Het personeel van Tildro & Zn, het metaalbedrijf dat Jack inmiddels had verkocht, was grotendeels overgenomen en ze waren stuk voor stuk ondervraagd. Niemand kon iets over de verblijfplaats van Jack vertellen. Het personeel van het familiehuis was nog steeds aanwezig: er was een huishoudster en haar nichtje, een zogenaamd manusje van alles, een kok, een tuinman en een stalmeester.’

‘Het huis is volledig afbetaald,’ zei Luca. ‘Een halfjaar voor de dood van Max en Sophie Tildro.’

‘Ik heb hier nog iets gevonden,’ zei Patrick, waarop Sanne opkeek. ‘De laatste keer dat Sarah Tildro op het bureau langs is gekomen.’

‘En?’ vroeg Sanne.

‘Het kwam erop neer dat ze wilde dat er werd gezocht naar een houten vakantiehuis met bergen, want iemand met bovennatuurlijke gaven had haar daar, in de toekomst, gezien.’

‘Ach,’ zei Sanne. ‘Een paragnost. Maar was zij daar gezien? Waar ‘daar’ ook maar mag betekenen ...’

‘Ja, daar is enige verwarring door ontstaan denk ik zo. Ze moest naar een berg met een gezicht, want dat had diegene met bovennatuurlijke gaven ‘gezien’.’

‘Is dit serieus?’

‘Het staat hier, *don’t shoot the messenger*. Maar goed, elk spoor in die richting liep dood. Geen enkel vliegticket op zijn naam, al zegt dat natuurlijk niets. Met geld is alles te koop, dus ook valse identiteitsbewijzen. De politie van diverse landen is ingeschakeld en heeft de betreffende vakantiehuizen bezocht, maar die stonden stuk voor stuk leeg en er was nergens een berg met een gezicht. De man wilde niet worden gevonden en dat is hem gelukt.’

‘Arme vrouw,’ zei Luca, die zich in zijn stoel omdraaide. ‘Man kwijt, en altijd in onzekerheid leven.’

‘Klopt,’ zei Patrick. ‘Geen lijken gevonden, geen ongelukken in die tijd waarbij hij betrokken zou kunnen zijn geweest.’

‘Die onzekerheid lijkt me inderdaad afschuwelijk,’ zei Sanne. ‘Ik ga maar eens op

zoek naar deze Sarah.’ Ze keek naar het vermissingsrapport. ‘Als adres heeft ze het huis aan de Dorpsstraat opgegeven en dat klopt niet meer zoals we nu weten.’

‘Telefoonnummer is een afgesloten nummer,’ wist Luca te vertellen. ‘Ik heb al via Google gekeken en Voelspriet, aangezien ze verder niet in ons bestand staat, maar geen Sarah Tildro.’

‘Ze heeft natuurlijk haar meisjesnaam weer aangenomen,’ zei Sanne. ‘Is die ergens bekend?’

‘Nee,’ zei Patrick. ‘Het gekke is dat er helemaal niets te vinden is over hun huwelijk. Ik bedoel, een jongen uit een vooraanstaande familie, dat zou toch ergens in een krant hebben moeten staan? In ieder geval een of andere aankondiging? Ik ga wel even verder speuren bij Burgerzaken, daar werkt een vriendin van me.’

‘Doe dat,’ zei Sanne. ‘Dan ga ik eens kijken of ik het huishoudelijk personeel en de tuinman weet te traceren.’

‘Al iets gevonden over die dames in verband met de vermissing van mevrouw De Beer?’ vroeg Luca aan haar.

‘Ik heb met de woningbouwvereniging gebeld. Voor Rudy woonden er twee meiden. Huur, gas en water werd elke maand contant voldaan bij de woningbouwvereniging. Er is nooit iets voorgevallen, de kosten zijn altijd netjes op tijd betaald.’

‘Namen?’

‘Dát is nou net een beetje het grote probleem. Twee handtekeningen op het huurcontract. De ene zonder naam erbij. Meer een krabbeltje. De andere was ondertekend met M. van Bil.’

‘Van Bil?’ Luca schoot in de lach. ‘Serieus?’

‘Ja, dat werd me verteld. Meer konden ze bij de woningbouwvereniging niet vertellen. Via Google word ik niets wijzer. Knap waardeloos, niet?’

‘Ach.’ Luca strengelde zijn vingers ineen en knakte ze naar voren.

‘Daar krijg je reuma van,’ zei Sanne.

Hij haalde zijn schouders op.

‘Het zijn jouw botten, Luca.’

‘Het is zo lang geleden. Hoe zouden die meisjes in godsnaam iets te maken kunnen hebben met de verdwijning van hun oude buurvrouw?’

‘Ik ben bang dat je gelijk hebt ...’

‘Maar?’

‘Nee, niets maar.’

‘Er staan al veel speculaties over de lijken op internet,’ zei Patrick. Sanne was even helemaal vergeten dat hij in de recherchekamer zat. ‘Op Dichtbij en Buurtlink

bijvoorbeeld.'

'Slecht nieuws gaat nu eenmaal snel,' zei ze.

Hoofdstuk 6

‘De technische recherche zal druk bezig zijn,’ zei Sanne, toen ze samen in de auto zaten, op weg naar de Dorpsstraat. ‘Ik wil naar binnen.’

‘Gerald heeft me gebeld en hij vertelde dat ze inderdaad binnen en buiten bezig zijn. Hij vroeg al waar we bleven.’

‘Wat heb je gezegd?’

Luca keek haar vluchtig aan voor hij richting naar rechts aangaf. Ze reden nu op de Dorpsstraat. ‘Dat we nog met een vermissing bezig zijn en wij hun werk niet hoeven te doen.’

‘Heel goed,’ zei ze glimlachend. Ze mocht Gerald graag, maar het bleef een aparte man die ze nooit kon doorgronden. Hem even op zijn plek zetten voelde soms als gerechtigheid.

‘Dit is groots, Luca. Misschien kunnen we de vermissing van de oude dame beter aan Marc doorspelen.’ Sanne dacht aan Marc Witvoet, de oude brompot van het bureau. ‘Zal ie heel blij van worden.’ Marc haatte vermissingszaken, maar soms moest hij maar inschikken. ‘Maar laten we het nog even aanzien allemaal,’ besloot ze.

‘De pers,’ zei Luca. Hij had grote moeite om de auto de oprijlaan op te krijgen. De hekken waren ook nog eens gesloten. Sanne herkende sommige journalisten. De stoep stond vol met nieuwsgierige mensen, waarvan enkele werden geïnterviewd.

‘Kon je op wachten natuurlijk,’ zei ze. Een cameraman probeerde over het hek te filmen in de hoop een glimp op te vangen. Verspilde moeite, wist Sanne, want hij zou niets anders dan bomen zien. Toen kreeg ze Petra Veldman van RTL Nieuws in het oog, die stond te praten met een man van middelbare leeftijd. Een camera rustte op zijn schouder. Sanne hoorde een bekend geronk, leunde naar voren en keek omhoog. Een nieuwshelikopter.

Ze ging weer achterover zitten en ving de blik van een oude man die heel bezorgd keek. Vlak achter hem stond een roodharige vrouw die drie stappen naar achteren zette en daardoor bijna struikelde. De vrouw keek op en zag dat Sanne naar haar keek.

‘Wie weet wat de mensen die hier staan ons allemaal kunnen vertellen,’ zei Sanne, toen Luca eindelijk vrij baan kreeg. ‘Neem die oude man. Wedden dat hij hier al zijn hele leven woont?’

‘Er is een buurtonderzoek aan de gang. We krijgen straks alle details te weten. Het zal gerust iets opleveren.’ Hij zette zijn mobiel tegen zijn oor. ‘Gerald, we kunnen er

niet door ... Ja, het hek is dicht ... Goed, graag.' Hij hing op, op het moment dat Petra hen in het oog kreeg. Als in één beweging draaiden meerdere journalisten zich om. Petra tikte tegen het raampje. Sanne zwaaide, terwijl er een camera op haar werd gericht.

Het hek werd opengedaan door twee mannen in een witte wegwerpoverall. Ze droegen latex handschoenen, zoals iedereen die de pd onderzocht. Voor Luca gas gaf, liet Sanne haar raam een stukje naar beneden glijden.

'We kunnen jullie nog niets wijzer maken, Petra. Het onderzoek is in volle gang. Zodra we nieuws hebben horen jullie het via onze persvoorlichters.'

'Een indruk?' vroeg Petra. 'Wie heeft bijvoorbeeld de melding gedaan?'

Sanne hief haar handen in een 'het spijt me'-gebaar en Luca reed de oprijlaan op. Sanne draaide zich om en zag dat het hek vliegensvlug werd gesloten.

'Je kunt het ze niet kwalijk nemen,' zei Luca. 'Ze willen nieuws en dat kun je vier lijken in een tuinhuis gerust wel noemen.'

'Petra is wel aardig,' zei Sanne. 'Ik heb eens met haar gepraat en ook al vind ik haar werkwijze lastig, ze doet gewoon haar werk.'

'Toe maar.' Luca keek vluchtig opzij. 'Jij en vriendjes met de media.'

'Ik denk dat je een enkeling toch beter te vriend kan houden.' Daar liet Sanne het bij.

Nadat ze de wegwerppakken en handschoenen hadden aangetrokken en hoesjes over hun schoenen, liepen ze het huis in.

'Mijn hemel, wat een gigantische hal,' zei Sanne. 'Wel kaal. Ik vraag me af wanneer alles is weggehaald.'

'Kroonluchter,' wees Luca naar het hoge, witte plafond met ornamenten. 'Aan de muren kun je goed zien dat er schilderijen of iets dergelijks hebben gehangen.' Hij stapte opzij voor de politiefotograaf. 'We kunnen wel even rondbellen naar verhuisbedrijven.'

Sanne overzag de drukte in de huiskamer. Doordat iedereen capuchons droeg was niet te zien wie wie was. Een man draaide zich om en ze zag dat het officier van justitie Benno Smit was. Ze hief haar hand tot groet. Het verbaasde haar niet om hem op de plaats delict te zien. Benno was een zeer betrokken man en deed meer dan beslissingen nemen vanachter een bureau.

'Het is hier van God en alles verlaten,' zei hij. 'Overal vingerafdrukken, maar geen bloed. Zo op het eerste gezicht is hier niemand vermoord.'

'Zo'n enorm huis en dan die leegte,' zei een mannenstem links van haar. Hij onderzocht het enorme raamkozijn op vingerafdrukken.

Luca, die naast Sanne was gaan staan, vertelde aan Benno wat ze tot dusver te

weten waren gekomen over de familie Tildro.

‘We moeten eerst de identiteit van de slachtoffers kennen, voor we eventuele verbanden kunnen gaan leggen,’ besloot hij.

‘Het is mij overduidelijk dat in deze ruimte al tijden niemand meer is geweest,’ zei Benno. ‘Maar wel in de keuken, er staan etenswaren in de koelkast. Van het meeste is de houdbaarheidsdatum al twee tot drie weken verstreken. Er is een zijvleugel aan het huis gebouwd en daar is aan twee slaapkamers te zien dat er mensen hebben geslapen. Er is naarstig gezocht, maar tot nu toe is er niets gevonden wat erop wijst wie dat zijn geweest. Geen ID-kaart, geen paspoort, geen mobiele telefoon. Enkel wat schoenen en kleding. Hoe dan ook, ik kan geen zaak opbouwen zolang we geen verdachten hebben.’

‘Benno, heb je even?’ vroeg iemand.

‘Wij gaan even in die slaapkamers kijken,’ zei Sanne tegen hem.

‘De gang in, dan helemaal rechtdoor en dan komen jullie vanzelf een deur tegen,’ zei Benno. ‘Daar is de vleugel. Een stukje ervoor is een zwart glanzende deur. Open die ook maar eens. En mochten jullie me straks missen, ik moet naar de rechtbank.’

‘Deze zaak wordt steeds vreemder,’ zei Luca toen ze door de grote gang liepen.

‘Onbewoond, maar toch niet,’ zei Sanne. Ze keek onder het lopen naar de muren en zag dat ook hier ooit iets moest hebben gehangen. ‘Dit gedeelte is verlaten, op de keuken na als we Benno mogen geloven.’

‘De zwarte deur,’ wees Luca en opende hem.

Sannes mond viel open toen ze naar binnen stapte. Een badkamer die deed denken aan een resort als Elysium. Een sauna en een enorme whirlpool, de wanden mozaïek betegeld, zelfs de zilveren designradiatoren pasten perfect bij het geheel. Een massagetafel, toilet, een enorm meubel met gigantische spiegels erboven en een stoomdouchecabine. Was ze nog iets vergeten te spotten? dacht ze, terwijl ze naar de open mond van Luca keek. Ja, er was een deur en die moest ergens op uitkomen. Ze opende de deur, bevoelde de wand en drukte op een lichtsakelaar. Een binnenzwembad doemde voor haar op. Aan weerskanten lagen ligstoelen. Het enige wat miste was water in het zwembad.

‘Goed,’ zei Luca. ‘Typisch een gevalletje van: dat hebben we thuis niet.’

‘Ik denk dat de badkamer er later is bijgekomen,’ zei Sanne. ‘Die is veel moderner dan wat ik verder heb gezien. De gang was groot, maar sober, de woonkamer idem dito. Donkere kleurstellingen, en ik vermoed dat er onder de lakens donkere eikenhouten meubels staan.’

Ze verlieten deze luxe en openden even later een dikke binnendeur. Ze kwamen in een andere gang uit. Links waren ramen, rechts een aantal deuren zichtbaar. Sanne

opende de eerste en zag een badkamer met toilet. Alles wit. Vrij sober, in vergelijking met de andere badkamer. Een handdoek hing aan een rek, tandenborstels en tandpasta lagen op een plateau onder de spiegel. Er was geen bad, maar wel een douchecabine, waar ze shampoo en douchegel aantroffen.

‘Voor vrouwen,’ wees ze. ‘Het lijkt me stug dat een man zich met Vogue wast.’ Ze liet haar ogen nog even over een kast gaan, waarin witte handdoeken lagen opgevouwen en een mandje met borstels stond, en sloot de deur.

De volgende deur was van een slaapkamer met bruin laminaat op de vloer. Ze liepen naar binnen. De kamer was overduidelijk al uitgespit, er was niemand meer aanwezig. De deur van een kledingkast stond open, her en der lag kleding op het eenpersoonsbed. Naast het bed lagen pluizige, roze pantoffels. Aan de muur hing een schilderij van een klein kindje dat op een potje zat. Het was niet te bepalen of het een jongetje of een meisje was.

‘Dameskleding,’ zei Luca, en hij wees naar een jurk met bloemmotief.

‘Net als de schoenen. En als ik zo vrij mag zijn, alles voor een dame op leeftijd.’

‘Het ziet er wel zo uit,’ beaamde Luca, en keek om zich heen. ‘Ik zie geen persoonlijke spulletjes, jij wel? Wekker op het nachtkastje, het tijdschrift *Privé* en een pot handcrème.’

‘Kleine tv aan de muur,’ zei Sanne en ze bukte. ‘Videorecorder op een kastje en een paar videofilms.’ *Pride & Prejudice*, *Casablanca*, *Gone With The Wind* en *Romeo and Juliet* uit 1968, maar ook *The Thornbirds*. Aha, wie deze vrouw ook is, of in het ergste geval was, Sanne mocht haar meteen. Ze was zelf dol op de reeks.

‘Romantische ziel,’ zei Luca, die van de films wegkeek en naar het kleine raam liep. ‘Uitzicht op de stallen.’

‘En meer valt er hier niet over te zeggen,’ zei Sanne. ‘De kleding lijkt allemaal maat medium, een enkele keer large.’ Ze keek naar een beige zomerschoen die op zijn kant lag. ‘Schoenmaat is tweeënveertig.’

De andere slaapkamer leek van een jonger persoon. Veel vestjes, spijkerbroeken en enkele topjes, maar ook zomerschoenen en zomerjurkjes. Op een plank in de kast lagen joggingbroeken met bijpassende vesten. Alles in maat small. Was het dekbedovertrek van de oudere vrouw een met paarse violen geweest, in deze kamer was het een overtrek van Pip. Aan de muur hing een spiegel, eronder een kastje dat openstond. Daarin bevond zich een kleine hoeveel aan make-up, oorbellen, kettingen en maandverband.

Naast het bed was een nachtkastje met daarop het eerste deel uit de *Reiziger*-reeks. In het kastje zelf lag nog een deel van de reeks, maar ook enkele thrillers en wat dvd's. In een hoek van de kamer stond een kastje met daarop een tv. Aan de

muur hing niets.

‘Hier komen we inderdaad niet veel verder mee,’ zei Sanne. ‘Ik zie geen gympen, daar vonden ze buiten toch afdrukken van?’

‘Klopt. Ik ben toch een beetje bang dat de dames bij de vier slachtoffers in het tuinhuis horen,’ zei Luca. ‘Blijft de vraag wie de andere twee zijn.’

Sanne had gehoopt hier meer antwoorden te vinden, maar er kwamen alleen maar vragen bij.

Ze liepen het grote huis zelf door en bewandelden een vrijwel lege kamer.

Sanne opende een kledingkast. ‘Leeg,’ zei ze. ‘Geen bed, maar wel oude knuffels op de grond, een paar autootjes en zeer oude voorleesboekjes.’

‘Een kinderkamer,’ zei Luca. ‘Ik denk dat dit de kamer van Jack als kleine jongen was, en dat hij later een andere kamer kreeg.’

Sanne keek een tijd naar een geborduurd gedichtje dat ingelijst aan de muur hing.

De sterren aan de hemel

Stralen speciaal voor jou

Ben je ooit bang of eenzaam

Weet dat ik van je hou

Kijk maar naar boven

Dan weet je meteen

Mama is altijd bij je

Mama laat je nooit alleen

Sanne slikte een brok in haar keel door en kreeg kippenvel.

Luca keek over haar schouder naar het gedicht. ‘Emotioneel, maar ook wat vreemd,’ zei hij. ‘Alsof de moeder dood is, en haar kind laat weten dat ze een ster aan de hemel is.’

Sanne schudde haar hoofd en draaide zich naar hem om. ‘Dat gevoel heb ik niet, maar het geeft me toch de kriebels. Het raakt me.’

Hij legde zijn hand op haar schouder, zijn blik verzachtte.

‘Het gaat weer,’ zei ze.

De volgende kamer die ze zagen stond ook leeg.

‘Ik denk dat dit de kamer van Max en Sophie is geweest,’ zei Sanne. ‘Prachtige ligging trouwens, uitzicht op de tuin en de vijver.’

De volgende kamer was erg sober. Een donkereiken kingsize bed met aan weerskanten nachtkastjes. De laatjes stonden open, leeg. De gordijnen waren donkerbruin.

Er volgden twee badkamers, een kamer die dienst leek te doen als logeerkamer, een waskamer waar een wasmachine en een droger stonden. Toen ze bovenaan de

spilvormige trap stonden zag Sanne nog een deur. Ze greep de hendel, maar de deur ging niet open.

‘Op slot,’ zei ze.

‘Meterkast misschien?’ opperde Luca. ‘Ik heb beneden een sleutelkastje gezien, daar zal wel een sleutel in te vinden zijn.’

Toen ze beneden kwamen liep Gerald de gang in.

‘Ik sprak net een oude man die vertelde dat hij verantwoordelijk is voor de tuin. Ik denk dat jullie wel met hem willen praten.’

Hoofdstuk 7

De tuinman stond onwennig op het voorterrein. Hij droeg een groene werkbroek en had een zwart fleecvest aan. De paar haren die hij nog had waren over zijn schedel gekamd. Hij was behept met een paar enorme zwarte wenkbrauwen die hem een nors uiterlijk gaven. Zijn gezicht was verweerd en zat vol rimpels. Luca stelde zichzelf en Sanne voor.

De man keek met geknepen ogen naar het huis. ‘Daar zet ik geen voet meer binnen.’

‘Want?’ vroeg Sanne.

Hij keek haar met waterige ogen aan. ‘Voelde je het dan niet?’

Na die woorden leek hij in te zakken. Sanne hield hem overeind, nam hem mee naar een wit bankje en liet hem zitten.

‘Gaat het, meneer?’ vroeg ze en ging op haar hurken voor hem zitten.

‘Ja hoor, meisje. De wil is er nog wel, maar soms laat mijn lichaam me weten dat ik al tweeënzeventig ben. Het wordt me allemaal gewoon te veel.’

Luca kwam dichterbij en zakte ook op zijn hurken. Sanne kreeg het gevoel dat ze een klein kind aan het toespreken waren.

De man haalde diep adem. ‘Ik heb me nog niet voorgesteld. Bram van Dijk, aangenaam.’

Luca knikte hem vriendelijk toe. ‘Als ik het goed heb begrepen, draagt u zorg voor de tuin? Zelfs nu er niemand meer woont?’

De man knikte. ‘Belofte maakt schuld, ik heb het mevrouw beloofd, zien jullie. Kijk,’ ging hij verder toen hij hen zag fronsen, ‘ik botste jaren geleden tegen Sophie Tildro op in een tuincentrum. Ik was net met mijn vrouw in discussie en had er geen zin meer in, dus ik draaide me om en knal! Ik bood mijn excuses aan, zij zei dat het geen punt was, maar toen zag ik haar zwangere buik. Ik schrok me rot, maar zij stelde me gerust. Zo raakten we aan de praat en even later kwam mijn vrouw erbij staan. Die vertelde haar dat ik tuinman was en Sophie was daar net naar op zoek. Zo kwam ik dus hier terecht.’

‘Mag ik u vragen wat u haar hebt beloofd?’ vroeg Sanne.

‘Sophie wist natuurlijk niet dat ze zo vroeg zou komen te overlijden, maar een week of wat ervoor zei ze tegen me dat ze me nooit meer kwijt wilde als tuinman. Zelf had ze geen groene vingers, al genoot ze heel erg van de bloemen en de planten. Lachend vroeg ze mij haar te beloven altijd hun tuinman te blijven voor zolang ik dat uiteraard zelf wilde en er toe in staat zou zijn. Ik beloofde dat.’ Hij wees met een

hand achter zich. ‘Die vijver was mijn idee. Mijn vrouw wilde dat thuis niet, hier was ruimte zat, dus ... Sophie en Max vonden het een prima idee, ondanks dat ze toen allang de kleine hadden. Zolang ik het maar niet vlak bij het huis aanlegde, omdat het water insecten zou aantrekken.’ Hij keek mistroostig om zich heen. ‘Ik neem aan dat Sophie het zou begrijpen dat ik het niet veel langer kan volhouden. Ik ben genoodzaakt ermee te stoppen.’

‘En wie zal het dan overnemen?’ vroeg Sanne.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Geen flauw idee.’

‘Hoe ontvangt u de betaling voor gedane diensten?’ vroeg Sanne.

Hij hief een vinger. ‘Als jij me dát kan vertellen, zou je me heel gelukkig maken.’

‘Eh ... U krijgt toch wel betaald?’

‘Jawel, zeker wel. Vroeger elke week handje contantje. Maar sinds een jaar of twintig ligt er elke maand een envelop met geld in de bus. Geen flauw idee van wie. Gewoon een witte envelop met m’n centen. God, mijn vrouw en ik hebben wel eens liggen posten hoor. Jullie hadden ons moeten zien. Op ons knieën op de bank, drankje erbij en gluren door de gordijnen om te zien wie het paadje op zou komen. We kregen er de slappe lach van. De pest was alleen dat er geen regelmaat in zat, het kon de eerste van de maand, maar ook de zevende zijn.’

‘Kunt u ons vertellen wie er in de zijvleugel woont?’ vroeg Luca en kwam zo tot de kern.

‘Ja. Ik ben er naar van. Ik ben niet achterlijk natuurlijk, en ik weet dat er iets is gevonden in het tuinhuis. Maar ik kan geen enkele reden bedenken waarom iemand mevrouw Bakker en Anna iets aan zou willen doen.’

Sanne en Luca wisselden een blik.

‘Zijn dat de huishoudster en haar nichtje?’ vroeg Sanne. ‘Bewonen zij de linkervleugel?’

‘Klopt als een zwerende vinger. Zij moeten het wel zijn in dat tuinhuis, want anders hadden we ze nu wel gezien, nietwaar?’ Hij maakte met zijn handen een weids gebaar.

‘Hebt u niets geroken?’ vroeg Luca.

‘Ik ben chronisch verkouden. Ik ruik en proef zo goed als niets.’

De man zag er ziek uit. ‘Voelt u zich wel goed?’ vroeg Sanne.

‘Nee, ik ben moe en dit alles hier doet me niet springen van geluk.’

‘Vindt u het goed dat we nog eens met u praten als u zich beter voelt?’ vroeg Luca. ‘Er zijn nog wel wat dingen die u hopelijk op zou kunnen helderen.’

De oude man knikte vermoeid.

‘Goed,’ zei Sanne, toen ze in de auto stapten. Meneer Van Dijk wilde toch nog even naar de bloemperken kijken. Dat konden ze nu helaas niet toestaan. ‘Het is wachten op nieuws van Ruud, maar zoals ik zelf al dacht zullen die twee dames hoogstwaarschijnlijk niet meer leven. De grote hamvraag is: waarom?’

‘En door wie?’ deed Luca een duit in het zakje, gevolgd door een hardgrondige vloek.

De toestroom van nieuwsgierige mensen en buurtbewoners was toegenomen. Het hek werd geopend door twee mannen van de uniformdienst die de meute tegenhielden. Niet te geloven, dacht Sanne. Ze zouden zo het pad opstormen. Luca gaf gas, enkele mensen sprongen opzij en zo reden ze de Dorpsstraat in.

Sannes mobiel ging en ze nam op.

‘Met Benno. Ik ben net gebeld door Ruud Breedvoet. Twee van de slachtoffers zijn geïdentificeerd.’

‘Een mevrouw Bakker en ene Anna?’ zei ze.

‘Klopt. Jet en Anna Bakker. Hun woonadres is het huis aan de Dorpsstraat, dat was niet zo moeilijk te achterhalen. De vingerafdrukken uit de slaapkamers en keuken kwamen overeen, net als de gebitsgegevens die al waren opgevraagd toen duidelijk werd dat deze dames bij de slachtoffers zouden kunnen horen.’

‘Tot die conclusie waren Luca en ik ook al gekomen,’ zei ze.

‘Er is zo goed als niets over ze te vinden, hoorde ik. Geen nabestaanden, niets. Kunnen jullie eens rondbellen of ze een testament of iets dergelijks hadden?’

Sanne beloofde dat en hing op. Aan Luca vertelde ze wat ze in feite al vermoedden.

Op het politiebureau was een behoorlijke reuring gaande. De kamers voor aangiften waren bezet, voor de balie stonden mensen te wachten en er was geen enkele lege stoel.

‘Geen testament te vinden,’ zei Luca even later, en legde de telefoon op zijn bureau. ‘Echt helemaal niks over die dames, behalve dat ze dood zijn en dat het erop lijkt dat ze al hun hele leven in dat huis woonden.’

Patrick kwam de kamer binnen en ving overduidelijk het laatste op. ‘Benno had me gevraagd de gebitsgegevens op te sporen, dat was ik jullie vergeten te zeggen. Maar dat heeft dus zijn nut gehad. Dan iets heel anders ...’ Hij ging op een stoel zitten. ‘Die Jack en Sarah zijn nooit getrouwd, maar ik heb wel nieuws, want als je verhuist ...’

Sanne ging rechtop zitten. ‘Natuurlijk, wat stom dat ik daar niet eerder aan heb gedacht. Als je gaat verhuizen, in haar geval naar de Dorpsstraat, moet je dat

doorgeven bij Burgerzaken! Welke achternaam stond er bij Sarah?’

‘Leuk, haal het mes maar weer uit mijn rug vandaan,’ grijnsde Patrick.

‘Sanne maait vaak het gras voor je voeten weg,’ zei Luca. Hij dook opzij en ontweek zo de pen die Sanne naar hem gooide.

‘Vertel die naam,’ zei ze tegen Patrick.

‘Melder. Het is Sarah Melder. Maar dat is nog niet alles. Ze heeft niet alleen van de vermissing van Jack Tildro aangifte gedaan ...’

‘Hoe bedoel je?’

‘Aangifte gaat per persoon. Wij hebben ons op Jack Tildro gericht, maar de vrouw had nog een veel grotere reden om aangifte te komen doen.’